

קונטרס
שיחות
קודש

שנת ה'תשע"ב

ספר"ק מאור עינים פרשת ויקהל ד"ה כל המענג (השני)

נפלאי השבת

פרשת בהעלותך

פרשת שלח תשפ"ב

• גליון קה •

החזרת נתרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

....

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

***

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תוכן ענינים

שיעור א':

ג

בשבת אין כאבים ומצרים – ג + על שבת כתוב דברים נשנים – ג + כמה שאדם מכין את עצמו לשבת ככה ימצא – ג + בשבת מקבלים כוח למלאות את החלל – ג + כל שבת נותנת כוח לעוד שבוע – ד + צריכים לחיות שהשבת הוא החיים שלנו – ד + אדם שהי עם שבת לא יחסר לו שום דבר – ד + סיפור עם פריץ אחד – ד + ההליכה באמצע השבוע צריכה להיות לקבל קדושת שבת – ה + בשבת מקבלים כוח להפוך את המושג לאינו מושג – ה + על ידי המצווה מתדבקים בהקב"ה – ה + לפעמים אדם לא מחובר להי החיים – ה + הרשע ממליך את הקב"ה במדריגות תחתונות – ו + יש תפילה אחד שמקבלים – ו + כשנדמה לך שאין אף אחד הקב"ה מסתכל אז – ו + הקב"ה לא מפיל אנשים סתם – ז + להיות בקטנות זהו סכנה גדולה – ז + אדם שחי עם הקב"ה אין חטא בא על ידו – ז + הנגליטש הראשון הוא אדם שלא בשמחה – ז + בשבת כל הדינים בורחים ממך – ז + לא עוזרים לאדם שלא רוצה עזרה – ח + צריכים לדפוק ובסוף הקב"ה יענה לך – ח + אדם שמחזיק את הקצה של האין הוא כבר באין סוף – ח + צריכים להתחבר עם אנשים שהם בגדלות המוחין – ח + על ידי שבת יוצאים מכלל מיתה הרוחניות – ט + הכל תלוי מה אדם רוצה שיהיה לו בשבת – ט

י

נפלא השבת

שיעור א'

הכתרים להקב"ה. וכל שולטני רוגזין ומארי דדינא כלהו ערקין ואתעברו מנה, ולית שולטנא אחרא בכלהו עלמין, ואין עוד יום בימי השבוע שכתוב עליו מה שכתוב על שבת.

כמה שאדם מכין את עצמו
לשבת ככה ימצא

עד שאמרו על מה שכתוב שומר שבת מחללו, השומר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחלין לו, שנאמר מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחול לו. ומזה אנו רואים גדול קדושת שבת קודש. שבכוחה לכפר גם על עוון עבודה זרה החמור ביותר. אבל דברנו שאדם צריך להכין את עצמו לשבת, ומה שאתה מחפש בשבת את זה תקבל ותמצא אחרי זה.

בשבת מקבלים כוח
למלאות את החלל

לכאורה צריכים אנו להבין מה מונח בשבת שאדם אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו. אלא

בשבת אין כאבים ומצרים

איתא במאור עינים (ד"ה כל המענג את השבת (הב')). כל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו. דברנו מקטע הקודם כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים. כל השבוע יש לאדם כאבים ומצרים, אבל בשבת זה בלי כאבים ומצרים. אבל מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת. אבל זה תלוי עד כמה אדם חיפש את הקב"ה בימי המעשה, אדם שהיה עסוק כל השבוע לחפש את הקב"ה בכל דבר ומצב, אז בשבת הוא מוצא אותו בלי מצרים ובלי כאבים.

על שבת כתוב דברים נשגבים

דנודע, כי קדושת שבת גדולה עד מאוד, עד אין קץ. וכמו שאומרים מזוהר הק' לפני תפילת ערבית בשבת בלילה, כד עייל שבתא, איהי אתיחדת ואתפרשת מסטרא אחרא, וכל דינין מתעברין מנה, ואייה אשתארת ביחודא דנהירו קדישא, ואתעטרת בכמה עטרין לגבי מלכא קדישא, כלומר מחזירים את

להסתדר עם השבת ומחכים רק שזה יעבור אבל שיהיה עוד יום זה בטוח שלא, אבל השאלה מה אתה מחפש בשבת, יש אנשים שהשבת מפריעה לו והוא רוצה ומחפש דרכים להתפטר מזה כמה שיותר מהר. והעיקר לחיות שהחיים שלנו זה השבת ומזה אנו חיים לעוד שבוע, ואז לא נרצה שיהיה כלל מוצאי שבת.

אדם שחי עם שבת לא יחסר לו שום דבר

כי שבת שמא דקודשא ב"ה, ושלימו דכל סיטרין, כמו שמבואר בזה"ק. בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, הכל תלוי לפי החמדה שלך ולפי כמה שאתה רוצה באמת את השבת ככה תקבל ותחוש בשבת בעצמו. וברגע שאדם חי עם הקב"ה בשבת שזה שמא דקודשא ב"ה אז כלום חסר מבית המלך ואז לא יחסר לך שום דבר. וגם ברגע שאדם נמצא עם המלך אז יהיה לו הרבה יותר ממה שהוא צריך. כל פעם שאדם מושך קו מאינו מוגבל למוגבל, אז איזהו עשיר השמח בחלקו. כי אז הוא חלק מאין סוף ב"ה ואז לא יחסר לו שום דבר.

סיפור עם פריץ אחד

מסופר שהפריץ מעירו של הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע התחשק לו באמצע הקיץ להתגלש על שלג. ואיך משיגים שלג באמצע הקיץ הלוהט. אז

הרמח"ל אומר שיש חלל וצריכים למתוח שם קו ולחבר בין המוגבל לאינו מוגבל, עבודת האדם הוא למשוך קו ולמצוא את הקב"ה גם בתוך החלל הריק, אבל אדם שלא משך קו במשך ימי השבוע, בגלל ההסתר שהיה לו ובגלל המניעות שהיה לו, בשבת יש לו כוח למלאות את החלל שלו עם הקב"ה, ואז כל העבירות שלו נהפכים לזכויות, היוצא לנו בשבת יש לכל אחד כוח למלאות את החלל שלו עם הקב"ה אפילו שהיה עובד עבודה זרה כדור אנוש.

כל שבת נותנת כוח לעוד שבוע

דהשבת הוא חיות כל הימים, האור החיים הק' אומר הקב"ה ברא את העולם לששת ימי המעשה בלבד, וכל שבת נותנת לנו כוח לעוד שבוע, וזה הכוונה ששבת הוא חיות כל הימים. ויותר ממה שאנחנו שומרים את השבת, השבת שומר עלינו ונותן לנו כוח לחיות לעוד שבוע. והוא נקרא חמדת ימים, שכל הששה ימים חומדים להתכלל עמו ולקבל קדושתו. בדרך שאנו רוצה לילך מוליכין אותו, חמדה הוא הרצון, התשוקה, הציפייה, התקווה, וזה שיש לאדם חמדת ימים זה משבת קודש.

צריכים לחיות שהשבת הוא החיים שלנו

הרה"ק רבי זושא זי"ע אמר שהוא רוצה שיהיה שבת גם ביום רביעי. אבל יש אנשים שבקושי יודעים

ומשום הכי כתוב חמדת ימים שמחכים לשבת קודש, נכון שלמעשה חסר לו כמה דברים, אבל לפחות כשמגיע שבת הוא מקבל את הכאילו שכל מלאכתך עשויה, ואז זה אמת לאמיתו, ובזה הופכים את המושג לאינו מושג, עבודת האדם הוא לקחת כל מושג ולהפוך אותו לאינו מושג, עד שמגיעים לאין סוף ב"ה. הרה"ק מוויטעבסק זי"ע אמר שכל שבת הוא משהו חדש שלא היה אף פעם בעולם. דהיינו כל שבת הוא השיג שבת חדש ואינו מושג חדש. אבל זה בתנאי שהיה לו חמדת הימים.

על ידי המצווה מתדבקים בהקב"ה

ולכך, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחלין לו. איתא בישמח לב: שלכן, נקרא עבירה אותיות עבר י-ה. כי מצוה הוא אותיות שם המיוחד. ו"ה בהתגלות, י"ה בהעלם - בא"ת ב"ש שהוא מ"צ. כי על ידי המצוה, שהוא לשון דביקות, נעשה דבק בו יתברך, אף שאלקותו הוא בהעלם שאינו נראה לעין, מכל מקום, הוא אחוז בחבלי עבותות האהבה שיש לו לבורא ב"ה, על ידי מצותיו. ואלוקותו ואור שפעת כבודו מופיע במצוה ההוא בהעלם, בהחלק של הצדיק.

לפעמים אדם לא מחובר לחי החיים

משא"כ, עבירה ח"ו, עבר י-ה. דהיינו שניתקת את עצמך

הלכו המשרתים להר אחד ושפכו שם הרבה סוכר ומלח שעל זה הפריץ יוכל לגשם חלומו באמצע הקיץ. וקבעו יום שזה יקרה ואז כל בני עירו יצאו לראות את הדבר הגדול הזה. וברגע שהפריץ התחיל לרדת כולם מחו לו כפיים לאות הכבוד על הנאה הגדולה שהיה לו. אז הפטיר הרה"ק הנ"ל האם הפריץ אמר פעם אחד נשמת בשבת בבוקר.

זהו הליכה באמצע השבוע צריכה להיות לקבל קדושת שבת

הצדיקים האלו רצו שיהיה שבת כל השבוע וכל השנה. כי שבת שמא דקודשא ב"ה, ושלימו דכל סיריין, כמו שמבואר בזוה"ק. וכל החסרונות שבו ימי החול, בבוא השבת, לא חסר לך שום דבר. ומשמרו כהלכתו, כהלכתו הכוונה שכל ההליכה שלך באמצע ימי השבוע הוא לקבל קדושתו כראוי, בוודאי יתמלאו כל החסרונות, אדם צריך להיכנס לשבת כאילו כל מלאכתך עשויה, נכון שלמעשה חסר לך הרבה דברים, אבל תכלית אדם צריך ללכת עם מהלך שכאילו כל מלאכתך עשויה. ומה שיש לך בגשמיות זה דמיון אמיתי, ומה שיש לך דמיון ברוחניות זה אמת לאמיתו וזה מציאותו יתברך.

בשבת מקבלים כוח להפוך את המושג לאינו מושג

בוודאי יתמלאו כל החסרונות, מאחר דאיהו שלימו דכל סיריין.

ואיך בא אכן לדרגא פחותה זו, לסלק שכינתו ית' מקרבו ע"י העבירה? כתוב יתגבר כארי לעבוד עבודת בוראו. ואינו דומה ישיבתו נגד בשר ודם כישיבתו נגד מלך מלכי המלכים הקב"ה. רבי יוחנן אמר הלואי שיהא עליכם מורא שמים כמורא בשר ודם. ואמר שיש תפילה אחד שתמיד מקבלים אותו, שזה התפילה של הגנב שמתפלל בשעת מעשה עבירה הלואי שלא יראני האדם, לכאורה אולי יתפלל שהקב"ה יפתח לו את העיניים ויתחיל לראות שהוא רואה כל דבר. אלא אדם שעושה עבירה נדמה לו שאף אחד לא רואה שום דבר.

כשנדמה לך שאין אף אחד הקב"ה מסתכל אצלך

אבל למעשה אין כזה דבר שהקב"ה לא רואה שום דבר, כי הוא משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים, וכמה שאדם מכין את עצמו לפני זה תמיד הלב דופק בשעת מעשה, אולי מישהו מחכה לו אולי מישהו רואה משהו. מספרים על אחד מהצדיקים שנסע עם בעל עגלה, ובאמצע היה צריך לסדר משהו וביקש ממנו שיגיד לו מיד אם מישהו מסתכל עליו. ומיד שרצה להתחיל לעשות התחיל לצעוק מקוקוט מקוקוט. אחרי זה נסע הלאה ובאמצע הדרך הבעל עגלה שאל אותו מי הסתכל הרי לא ראיתי אף אחד. ענה אותו צדיק הקב"ה מסתכל כל הזמן.

מהפנימיות. כי מאיפה אדם מקבל את החיות שלו ביה-ד' צור עולמים. הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית את השם י-ה. הלב הכבד וכן הלאה עובדים כראוי אבל אתה בעצמך לא מחובר לחיי החיים. הוא חי אבל זה לא חיים אמיתיים. זה רק שבפועל הוא לא מת אבל זה לא חיים כלל. כל ירידה בעבודת השם מדרגה שהייתי שם לפני זה כבר נקרא מיתה בשבילך.

הרשע ממליך את הקב"ה במדריגות תחתונות

ואז פותחין לו - שעושה מה שלבו חפץ, בהפרד ממנו אור שפעת אורו יתברך שמו. ולכן אמרו רבותינו ז"ל המקדש את האשה על מנת שאני צדיק ונמצא רשע הרי זו מקודשת שמה הרהר תשובה. והיינו, בדבר אשר עיוות בו תיקון. שע"י ששכח בד' וסילק קדושתו משם, עתה שב ונזכר וממליך הקב"ה אפילו במדריגת תחתונות כאמור למעלה, ונקרא צדיק תיכף.

יש תפילה אחד שמקבלים

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. כי עבירה הוא אותיות עבר י-ה, על ידי העבירה, סילוק אלקותו שבקרבו, ונפסק מחי החיים יתברך שמו, הנותן חיים לכל חי. יש חי ויש חיי החיים מאיפה החיים באים שזה מאת הקב"ה.

אדם שחי עם הקב"ה איך חטא בא על ידו

כי כל התרחקות ישראל מהבורא ב"ה, הכל בסיבות קטנות הדעת. כתוב בתהילים אם לא שוייתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי. ואם אני לא רואה את זה הסיבה לכך הוא קטנות הדעת. כי מי שיש לו דעת השלם, שמיוחד ומקושר בו יתברך, כי דעת הוא מלשון וידע אלוקים, בבחינת זיווג פנים בפנים, בוודאי אין חטא בא על ידו. וכל מה שחוטאין הכל בשביל חסרון הדעת, כמו שאמרו רז"ל אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות.

הגליטש הראשון הוא אדם שלא בשמחה

אמרנו השפ"א על פרשת נשא שאומר, למה כתוב מצות בתשובה בזה הדין את הגזילה, אלא ברגע שאדם לוקח משהו לעצמו ולא מחזיר זאת להקב"ה הוא גזילה, יען אשר לא עבדת את הקב"ה בשמחה, הגליטש הראשון הוא אדם שלא בשמחה, אדם שחי עם הקב"ה הוא בשמחה, אדם שהוא לא בשמחה עדיף לנתק את עצמו לזמן מה, כי אז מה שאתה לא תעשה יהיה נזק לעצמך ולאחרים.

בשבת כל הדינים בורחים ממך

ולמה בעצם מוחלין את כל עונותיו. אלא ובשבת, אין שום דינין כלל.

הקב"ה לא מפיל אנשים סתם

מספרים שפעם אחד נסע רבי שלום שבדרון זצ"ל ללונדון בשביל לגייס כסף. ובאמצע הליכתו ברחוב נפל בשכיבה מלאה על הריצפה. ומיד רצו אנשים מכל הכיוונים להרים אותו. אבל הוא אמר לכולם זה בסדר אני יסתדר. וכולם עמדו בצד לראות מה יהיה בסוף. אחרי כמה דקות אמר שעכשיו אפשר להרים אותו. אחרי שאלו אותו למה לא נתתי מיד להרים אותך. ואמר הקב"ה לא מפיל אנשים סתם הקב"ה רצה ממני משהו, ולכן ברגע ששכבתי ככה חשבתי לעצמי מה הקב"ה רוצה ממני, וברגע שהגעתי למשהו מיד אמרתי לכם שאפשר להרים אותי.

להיות בקטנות זהו סכנה גדולה

העבירה היא בחינת הקטנות, כל פעם שאדם נופל לקטנות היה משהו לפני זה, או משהו הוציא אותך מהדעת ואז הפסקת החיות החיי החיים ואז נופלים לקטנות, עבודת האדם הוא כל פעם שאדם מרגיש שהמוח שלו יפסיק לעבוד דבר ראשון שילך לישון, לאכול, ללכת לפעלד, ואז מגיעים להקב"ה ולחיי החיים, אדם צריך לדעת שלהיות בקטנות זה סכנה גדולה, כלומר שנפל מתחילה למקום הקטנות, ששם הדינין המפסיקים את האדם מהקב"ה, ועל ידי זה עשה העבירה ונפסק מכל וכל משרשו.

רוצה לדבר איתי עכשיו ואני כבר חייב להרים לו את הטלפון כי הוא רוצה, אולי אני לא יכול עכשיו, אבל היות שהוא רוצה לדבר איתי עכשיו אני חייב עכשיו להרים לו את הטלפון אולי אני לא רוצה לדבר אתו עכשיו. אדם צריך לדעת שהקב"ה שומע תפילת כל פה, כל השבוע יהודי יושב ודופק על הדלת ודופק עוד פעם ועוד פעם, אבל צריכים לדעת שבסוף הקב"ה יענה לך.

אדם שמחזיק את הקצה של האין הוא כבר באין סוף

ומי שמכניס קדושתו של שבת, על ידי טוב הכנתו, בוודאי יצא מבחינה הראשונה, שזה עבר י-ה וקטנות, ומכניס הבורא בלבבו, ומתייחד עם בוראו. אדם שמחזיק אפילו הקצה של האין סוף ב"ה הוא כבר באין סוף, והוי תיקון החסרון שמקדם. ובזה אדם ממלא את החלל.

צריכים להתחבר עם אנשים שהם בגדלות המוחין

כי באמת, אין לך חסרון גדול מזה שעובר עבירה, הרבי רבי בונם זי"ע אמר אדם שמאבד כסף הוא לא איבד כלום, כסף בא כסף הולך, אבל אדם שמאבד מצב רוח ואת הדעת אז איבדת הכל. הרה"ק רבי נחמן הורדענקא זי"ע מה יעשה אדם שנמצא בקטנות המוחין, אלא העיקר שיתחבר עם אנשים שכרגע הם בגדלות המוחין, כי יש אנשים כרגע שהם בקטנות המוחין כבר לא רוצים

כנודע מה שכתוב בזוהר, שאז יתפרדו כל פועלי און. וכמו שאומרים בליל שבת מהזוהר הק', כד עייל שבתא איהי אתיחדת ואתפרשת מסטרא אחרא וכל דינין מתעברין מנה ואיהי אשתארת ביחודא דנהירו קדישא ואתעטרת בכמה עטרין לגבי מלכא קדישא וכל שלטני רגזין ומארי דדינא כלהו ערקין ואתעברו מנה, כולם בורחים ממך, ולית שלטנא אחרא בכלהו עלמין. וממילא בשבת יש את הכוח אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו.

לא עוזרים לאדם שלא רוצה עזרה

אבל אמרנו שחייב להיות כהלכתו, שזה ההילוך שלך של כל ימי השבוע, ומי שמכניס קדושתו של שבת, על ידי טוב הכנתו, העיקר הוא כפי ההכנה שלך לשבת, כי לא עוזרים לאדם שלא רוצה עזרה, וברגע שהיה לך חמדת הימים וחיכית כל השבוע לשבת קודש, אז כשמגיע שבת זה מתגלה אליך, ברגע שאתה מתקשר לחבר שלך יתכן שאז באותו רגע הוא לא יכול לענות לך אבל ברגע שיראה שאתה התקשרת הוא יענה לך בחזרה יותר מאוחר, אלא אדם רוצה שיענו לו עכשיו ומיד.

צריכים לדפוק ובסוף הקב"ה יענה לך

הישועות משה זצ"ל היה אומר, יושב יהודי בבית ומחליט שהוא

השבת מוציא האדם עצמו מכלל מיתה והפסקה מחי החיים, וחוזר להמשיך על עצמו חיות ולהתחבר לשרשו.

**הכל תלוי מה אדם רוצה
שיהיה לו בשבת**

ומשום הכי אומרים כל השבוע היום יום ראשון בשבת, כי כל השבוע היה חמדת הימים, ואז נותנים לו כל משאלות לבו לטובה, משאלות לבו נקרא מה שרציתי לקבל באמצע השבוע תקבל עכשיו, אבל אם באמצע השבוע רציתי משהו אחר ולא שבת בכלל, אז שבת אין מה לתת לך ואין לו מה להוסיף לך, אבל אדם שרצה שבת כל השבוע אז מקבל משאלות לבו לטובה, ומקבל את חמדת הימים שהוא בעצמו רצה כל השבוע מקבלו בשבת.

לראות אף אחד בעולם, והעיקר אם אתה בקטנות המוחין תבואו בין אנשים שהם עכשיו בגדלות המוחין זה מדביק ובסוף יהיה לך מוחין.

**על ידי שבת יוצאים
מכלל מיתה הרוחניות**

א"כ אדם שנמצא כרגע בקטנות המוחין **אין לך חסרון גדול מזה, כי החסיר כביכול את עצמו ממקור החיים, ובזה אתה מנתק את עצמך מהשורש, ונשאר בחינת מת. כי הרשעים בחייהם קרוין מתים.** הם עוד מסתובבים בעולם הזה אבל הם כבר לא בין החיים. **מטעם זה, להיותם מופסקים ממקור חי החיים, ומשום הכי מחללו, ועל ידי שמירת שבת מתקן החסרון, ומחזיר לעצמו מוחין, שלא יהא הילכו בשבת כהילוכו בחול, ונעשה שלימו דכל סיריין.** נמצא, שע"י

איתא בחברותא (129 - 130). האדם נזרק בכל עת בין שני מצבים. הרגשת הסיפוק וההנאה לעומת הרגשת סבל ויסורים. לפעמים נזרק ממצב למצב בצורה נוחה ונסבלת ולפעמים נזרק ממצב למצב בצורה בלתי נסבלת המוציאה אותו מתפקוד לבחינת דומיה. ע"ש הכתוב דום לד' והתחולל לו - וידום אהרן וכדומה. האדם שנשלט בין שני המצבים הנ"ל מקבל הגדרה כמצב שלילי ובמיוחד כאשר האדם מגיע למצב של שיתוק שאינו מסוגל להאחז בשום אחיזה.

ובהגיע האדם למצב שאין לו כל אחיזה נתפס באיזה פחד מהמציאות. והפחד מקיף את כל חלקי הבריאה, מפחד מהצל של עצמו, מפחד מגדולים, מפחד מקטנים. וככל שאין לו אחיזה הפחד יותר גדול ואין כל נ"מ מי עובר לפניו ומה עובר עליו. כך שהאדם הנ"ל מסתבך בינו לבין עצמו בשני מצבים שליליים. א. במאבק בין הרגשת הסיפוק והרגשת הסבל והיסורים. ב. ככל שהרגשת המצב של סיפוק ויסורים הולך ונסגר וככל שמגיע יותר למצב של דומיה שאינו מסוגל לעשות שום דבר מתחזקת המצב השלילי השני שהוא פחד מהמציאות.

לכאורה נראה כאילו המצב חסר תקוה מצב אחד גורר ונגרר למצב השני והצד השווה שבהם פלונטר אחד גדול. אמנם באמת אינו כן אף פעם אין יאוש. און ווען מנעמט זיך העלפט דער רבש"ע. (ומתי שהאדם מקבל על עצמו יש ס"ד). האדם מסוגל להפוך את הכל משלילי לחיובי עם קצת מאמץ.

הדרך היחידי שאדם יכול להגיע להקב"ה הוא רק ע"י כאב ומעבר, כי אדם שאין לו כאב ומעבר הוא ייקח כל דבר מיד לעצמו, ורק כשיש לאדם כאב ומעבר ועכ"ז הוא נלחם שם לשמוע את הקב"ה שגם שם ידך תנחני הוא יגיע להקב"ה, ואז לא ייקח

לעצמו שום דבר, כי אז הוא כבר יודע עד כמה רחמים צריכים על כל צעד ושעל בכל דבר בחיים.

היוצא לנו שרק ע"י כאב מגיעים להקב"ה, ושם יש לאדם עבודה ובחירה או שהולך אחרי הגוף ואז נכנס לכאב ומעבר עוד יותר ואז נכנס לשאול תחתית, או שמחליט לקחת את הכאב למינוף ואז מעלה כל דבר להקב"ה ומתחיל לחיות שם.

יש דומם צומח חי ומדבר, כל דבר רוצה לעלות דרגה עוד יותר גבוה, אבל זה רק ע"י שאוכלים אותך ולא נשאר ממך שום דבר אז אתה יכול לעלות עוד יותר, הדומם חייב להירקב ולהיכנס לצומח, ואז בא החי ואוכל את הצומח, ואז מגיע אדם ואוכל את הבהמה, כל אחד שרוצה לעבור שלב חייב להישרף ואז הוא יכול לעלות ובלי זה לא עולים לשום מקום, היו כאלו צדיקים שאצלם היו הבהמות מגיעים לבד כדי שישחט אותם ושהוא דווקא יעלה אותם. אותו דבר בכל כאב יש לאדם ברירה או להישאר בשלו ולא להיכנע ואז הוא ירד מטה מטה, או להחליט להיכנע ואז יעלה את כולם למעלה.

בכל כאב יש מצב של שריפה ויש מצב של אור שלא היינו יכולים להגיע בלי זה. אדם מדליק נרות חנוכה הוא יכול מיד אחרי חצי שעה לכבות את הנרות ובצדק כי זה עולה לו שמן וחבל על הכסף, אבל הוא יכול באותו דקה להחליט שהוא רוצה אור יותר חזק ואז לא יכבה אותו כלל, כלומר בכל דבר בחיים יש את הפרשת דרכים הנ"ל או לרדת מטה או לעלות מעלה ולהגיע להקב"ה.

טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך, הקב"ה שולח לאדם את העינוי כדי שיגיע משם להקב"ה, אבל זה תלוי באדם בעצמו הוא יכול לקחת את העינוי ולהיכנס לשם עוד יותר ואז הוא מאשים את כל העולם חוץ מעצמו כמובן, או שיכול להגיע משם למצב של למען אלמד חוקיך ולמצוא שם את הקב"ה שמחיה ומהווה כל דבר. צרות הקב"ה נותן לאדם עגמת נפש אדם לוקח מעצמו. כלומר הקב"ה נותן לאדם כאב ומעבר אבל הוא נותן לו אותו בכזה צורה שיכול לעבור אותו, כי עגמת נפש אדם לוקח לבד, כי בעצם בכל כאב יש לך את הכוח לעבור אותו, רק אתה לא רוצה להגיע לשם, א"כ מיד שאדם לוקח את עצמו לידיים הוא יכול להפוך את השלילי לחיובי, וזה עם קצת מאמץ ולא יותר.

דהיינו המצב אי אפשר לשנות רק מה שיקרה אחרי המצב זה אפשר לשנות, וזה תלוי לפי ההסתכלות שלך על המצב. להגיד שבחו של אהרן שלא שינה הוא ידע שאת

המצב אי אפשר לשנות אבל להוסיף על זה עוד יותר זה כבר לא, בהעלותך את הנרות יאירו שבעת הנרות, הכוונה לפעמים כל הז' מידות באים אליך בהפתעה וזה מתחיל להישרף שם כמו שצריך, עבודת האדם אז הוא לחלק את המצב ממה שאתה מוסיף, כלומר את המצב אי אפשר לשנות ומה שיקרה אחרי זה את זה אנחנו יכולים לשנות ולהחליט לא להשתולל רק להיכנע.

ראשית צריך האדם להחדיר לעצמו את דברי דוד המלך ע"ה טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך. ירבה לשנן לעצמו את הפסוק עד שהפער בין הסיפוק והנאה לבין הרגשת סבל ויסורים יתצמצם, כי אפשר גם בתוך מה שמוגדר סבל ויסורים לראות את הסיפוק והנאה דהלא טוב לי כי עיניתי, הלא דרך היסורים אלמד חוקיך, ממילא אין זה יסורים במובן של יסורים, אלא יסורים במובן של למען אלמד חוקיך, יסורים כאלו אינם מדכאים את האדם, יסורים כאלו אינם מביאים לשיתוק ולדומיה.

כאשר הסיר את ההשפעה השלילית של הרגשת סבל ויסורים, באופן מעשי הסיר גם את ההשפעה מהפחד שהאדם נתפס. כי באם יש הרגשת סבל ויסורים יש על מה לחול הפחד אבל כאשר אין אחיזה בהרגשת סבל ויסורים על מה יניח הפחד. אדרבה הפחד הולך ונעלם כדברי דוד המלך אשר הגבר אשר תיסרנו י-ה ומתורתך תלמדנו. הרגשת הסבל והיסורים הופכת להיות אצלו כחוויה עד כדי כך שמתואר בשם אשרי וממילא הפחד ממנו והלאה.

המאבק בין ראית החיובי לראית השלילי הוא מאבק תמידי והיא תלויה בתפיסה של האדם. החשיבה של האדם כל כך קובעת עד שאם האדם נוטה לשלילי בגרמי הסיפוק והסבל גורם בכך שאפילו עולם הקדושה בהכרח יעודד את צעקת הכאב ואת טענת הכפירה. לעומת זאת אם האדם מיטיב לעבוד עם עצמו ולהוציא מהכוח הפנימי אל הפועל טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך אזי אפילו הבעל דבר אשר לפתח חטאת רובץ בעל כרחו יכריז, ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו ובע"כ הבע"ד בעצמו יפרסם את שם ד' בעולמות.

ודע כי כל המלחמה בעבודת השי"ת הוא בהרף עין ולא יותר. המהירות של ההרף עין היא כל כך מהירה עד שאין בכלל אפשרות לחוש מצב של הוה. כי עד שאתה רוצה לעשות משהו הוא כבר בעבר או בעתיד ואיך אפשר לתקן את ההוה. כאשר האדם בא לראות איזה צורך של עבודה עצמת במבט של עתיד מיד מוצא את עצמו במצב של עבר ומתי היה ההוה? איך היה ההוה? ומה נעשה בהוה? אין לו מענה. אין לו הסבר, כי ההוה כ"כ נעלם מן העין עד שלא נקלט לנו כל תחושה ואפשרות להסביר אותה.

מה זה עתיד ניתן להסביר מה זה עבר ניתן להסביר, כי בכל זאת נקלטת אצל האדם כפרק זמן.

אבל מה זה הווה לא ניתן להסביר כי הווה חולף כהרף עין, פחות ממה שהשכל יכול לקלוט. ובמהירות הזאת אנו צריכים להשקיע את עבודתנו במאבק בין הנטיה החיובית לבין הנטיה השלילית. ואם כן נשאלת השאלה האם יש איזה איך - אני בעבודת השי"ת? אם אינו יכול לקלוט את הווה האם אני יכול להוות את המאבק שחולף בהרף עין? הרי האני בכלל לא קיים. וכל הווייתי היא להכיר שהכל מציאות ד', וד' בעצם מפרסם את עצמו באמצעות הבן אדם בעל הבחירה שיכריז ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו, ואם יהיה לאדם איזה תחושה של מצוקה יכריז טוב לי כי ענייני למען אלמד חוקיך כי זה עיקר תפקיד האדם בעולמו.

בברכת ברוך שאמר אומרים: ברוך שאמר והיה עולם. אני מתחיל להתפלל, פני לעתיד לקראת התפילה ברוך שאמר, איך אייב האן צו זאגין ברוך שאמר, והיה עולם אין שווין דא א וועלט. (אני מתחיל לומר ברוך שאמר והנה והיה העולם כבר יש עולם). מתי נהיה העולם זה לא אומרים, אומרים רק והיה בלשון עבר ס'איז שוין גיווארין א וועלט (כבר נעשה עולם). המהירות בבריאת העולם כ"כ מהירה שאנו כלל לא מרגישים במצב ההווה של הבריאה חושבים על העתיד ונתקלים כבר בעבר וההווה שהוא כהרף עין לא נקלט בתפיסה של האדם.

לכאורה אין דבר יותר פשוט מאשר עבודת השי"ת הלא האדם אינו עושה כלום בין כה אינו מתרכז בהוה כי הלא ההווה הרף עין. ואם זה כ"כ פשוט אז למה זה כ"כ קשה? כי נדרשת מהאדם הכרה בידיעת החיסרון שאינו כלום והכל רבש"ע. ומכיון שמתעקש כן להיות משהו ומה זה משהו? הרגשת סיפוק והנאה. ואם רוצה להיות משהו בהרגשת סיפוק והנאה נהיה גם משהו בהרגשת סבל ויסורים.

כי אם הוא רוצה להיות משהו בהרגשת סיפוק והנאה נעשה מעין התגלות האני וכאשר מתגלה האני האנושי מסתתר האני האלוקי כי אין שני מלכים משמשים בכתר אחד. וכאשר שכינתא בגלותא אין כל פלא שיש הרגשת סבל ויסורים דהלא עמו אנכי בצרה. נמצא שאי הנכונות להרגיש בחיסרון נגרמת לנו כל ההסתבכות הזאת. מאידך כאשר מתבטל הרבש"ע ומכיר שד' הוא האלוקים בהרף עין של ההוה נמצא בחיק של הרבש"ע. כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי. ע"כ לא להיבהל מידיעת החיסרון וויל מיר זיינען טאקע גארנישט (כי אנו בעצם כלום) ואדרבה כאשר נידע ונכיר החיסרון ננוח בחיקו של הרבש"ע. ואם לא נכיר בחיסרון נצטרך לעבור כל מה שעוברים.